

Un tren que ens portarà a l'exili

written by Agustí Soler | 27 de gener de 2024

Barcelona, malgrat un cert tuf de desànim que es respira entorn de la vitalitat de la ciutat, especialment a partir de l'any 2015 on començà un calvari de vuit anys en què l'alcaldeessa Ada Colau ha portat la ciutat a la vora del precipici, viu constantment una energia renovada amb la força de moviments de tota mena que reivindiquen, i fan obrir els ulls als ciutadans, sobre problemàtiques molt diverses que estan estancades o per resoldre. Problemàtiques que van molt més enllà del recinte de la ciutat atès que afecten a tot Catalunya, a tot el territori i la seva gent.

La major part d'aquestes reivindicacions van dirigides directament als responsables polítics dels diversos estaments de govern, sigui la Generalitat, les diputacions o els ajuntaments. Són difícils de quantificar. En podríem fer un llibre. Aquests darrers dies hem pogut conèixer a bastament les queixes profundes que es produeixen en l'àmbit de la Sanitat tot denunciant el Sindicat d'infermeres la situació totalment d'esgotament en què es troben i a la qual no se li dóna solució. Una problemàtica que fa anys que s'arrossega i a la qual no se li fa cas ni se li dóna solució.

Tots sabem que la manca de finançament és la primera culpable d'aquesta situació, manca de finançament que ja fa anys que es ve denunciant, per l'espoli miserable que el govern de l'Estat efectua sobre Catalunya. Les darreres xifres el situen en 21.982 milions d'euros anuals.

D'una altra banda, cal parlar clar, la programació de despeses del govern català deixa molt a desitjar amb despeses totalment inútils i denunciabls. En posarem tan sols un exemple:

l'actuació de la Conselleria d'Igualtat i Feminismes amb un pressupost anual de 216 milions d'euros anuals i amb una actuació si més no, a part d'inútil, esperpèntica. Una conselleria que l'imaginari popular ha batejat com a Conselleria del totis. Això ja ho diu tot.

Espoli a part, l'actuació de la Generalitat, amb esperit circumspecte, la podríem qualificar de deficient i calamitosa. Justícia, Sanitat, Educació són les primeres a rebre'n directament les conseqüències. Si ens situem en l'àmbit de la Sanitat tota aquesta actuació governamental maldestre ha portat al Sindicat de les infermeres a convocar una vaga indefinida amb una definició ben clara i concreta: el menyspreu a la seva professió. Les infermeres han dit «prou a aguantar la sanitat amb els nostres sacrificis» i exigeixen un pla de millora de la professió d'infermeria al sistema de Salut de Catalunya. Els sanitaris exigeixen, amb tota la raó, més mans i menys gestors i millors condicions laborals per evitar l'èxode de professionals. Aquesta és la realitat que queda molt ben definida en una frase explossiva i contundent: «Si continuem així no ens quedarà més remei que agafar un tren que ens portarà a l'exili a la cerca de millors condicions laborals».